

๓ ป. ปรียัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ตามแบบอย่างพระพุทธองค์

(วันพฤหัสบดีที่ ๙ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เมื่อสักครู่นี้เรา
ได้พร้อมใจกันอธิษฐานพรรษา โดยมีความ
ตั้งใจมั่นว่า เราจะจำพรรษาอยู่ในขอบเขตที่
สงฆ์ได้กำหนดเอาไว้เท่านั้น เราจะอยู่รักษา
พระธรรมวินัยนี้ ตลอดระยะเวลา ๓ เดือน

สำหรับประเพณีการอยู่จำพรรษา พวกเราได้ศึกษาและทราบกันดีอยู่แล้ว หลวงพ่อจะไม่นำมาอธิบายในที่นี้ แต่มีเรื่องที่จะมาพูดคุยแนะนำให้เราทราบว่า ในระหว่างที่อยู่จำพรรษานั้น เราควรทำอะไรกันบ้าง

ตามแบบอย่างพระพุทธองค์

การที่เราได้ตัดสินใจสละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งความสนุกสนานเพลิดเพลินในทางโลก ทั้งหมู่ญาติ ทั้งครอบครัว ทั้งธุรกิจการงาน ทั้งทุกสิ่งมา เพราะพิจารณาเห็นว่า **ชีวิตของฆราวาสนั้นอัดอั้นคับแคบ ไม่กว้างขวาง ไม่เหมาะที่จะแสวงหาทางพ้นทุกข์** เพราะต้องเกี่ยวข้องกับเครื่องกังวลมากมาย จึงหาโอกาสมาศึกษาวิธีการที่จะทำตัวของเรา ทำใจของเราให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย

ดังที่พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าของเรา ได้ตรัสไว้ว่า **“ชีวิตฆราวาสคับแคบ เป็นทางมาแห่งธุลี บรรพชาเป็นทางปลอดโปร่ง การที่บุคคลผู้ครองเรือนจะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์เพียงอย่างเดียวดุจสังข์ขัด ไม่ใช่ทำได้ง่าย อย่างกระนั้นเลย เราพึงปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ออกบวชเป็นบรรพชิต”**

ดังนั้น ลูกๆ จึงได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวเข้ามาบวช
ในบวรพระพุทธศาสนา เพราะเห็นว่า **ชีวิตนักบวช และคำ
สอนของพระบรมศาสดาเท่านั้น ที่สามารถทำให้หลุดพ้น
จากความทุกข์ทั้งปวงได้** โดยศึกษาจากต้นแบบ คือ พระ
ลัมมัลัมพพุทธเจ้า และพระอริยสาวกทั้งหลายในกาลก่อน

พระพุทธองค์และพระอริยสาวกทั้งหลายนั้น แต่เดิม
ท่านก็เป็นบุคคลธรรมดา มีชีวิตเช่นเดียวกับพวกเราี้แหละ
แต่ท่านมีดวงปัญญาและกำลังบุญบารมีมากมายมหาศาล
ท่านมองเห็นว่า **ชีวิตในโลกนั้นเป็นทุกข์ มีสุขน้อย แต่มี
ทุกข์มาก** ไม่ว่าจะเป็นชนระดับใดก็ตาม จะเป็นชนชั้นล่าง
ชั้นกลาง ชั้นสูง เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี เป็นพระราชามหา-
กษัตริย์ ล้วนแต่มีความทุกข์ด้วยกันทั้งสิ้น

โดยเฉพาะพระบรมครูของเราก็คือมาจากตระกูลกษัตริย์
พระอริยสาวกทั้งหลายที่มาจากตระกูลกษัตริย์ก็มากมาย จาก
มหาเศรษฐี พ่อค้า คหบดี นักวิชาการก็มาก จากชนชั้น
กลาง ชั้นล่าง ก็ไม่น้อย ซึ่งชีวิตของชาวโลกในยุคนี้กับยุค
นี้ก็ไม่ได้แตกต่างกัน เพราะพื้นฐานของชีวิตนั้นเป็นทุกข์
เหมือนกัน

ท่านเหล่านั้นได้พิจารณาเห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ จึงคิด
หาหนทางที่จะออกจากทุกข์ ด้วยปัญญาของท่านก็พบว่า

ชีวิตของฆราวาสนั้นอัดอั้นคับแคบ ต้องเสียเวลาทำมาหากิน สนุกสนานเพลิดเพลินไปวันๆ มิหนำซ้ำยังมีเครื่องกังวลมากมาย และมองเห็นว่าชีวิตของนักบวชมีเครื่องกังวลน้อย มีเพียงปัจจัย ๔ เป็นเครื่องอาศัย เพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้เท่านั้น ไม่ต้องเสียเวลาไปยุ่งเกี่ยวกับสังคมภายนอก มีเวลาว่างมากพอสำหรับการแสวงหาหนทางพ้นทุกข์

ท่านจึงได้ตัดสินใจออกบวช แล้วก็ได้ศึกษา ฝึกฝนอบรมตนเอง จนกระทั่งได้พบหนทางพ้นทุกข์ เข้าถึงพระธรรมกายภายใน เข้าถึงความเป็นอริยบุคคล เข้าถึงความ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าในที่สุด

พวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ได้อาศัยท่านเหล่านั้นเป็นต้นแบบ แล้วก็เกิดกุศลศรัทธา อยากจะทำอย่างท่าน อยากเป็นอย่างท่าน เราจึงได้ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างมาบวช เพื่อเจริญรอยตามท่านเหล่านั้น

บัดนี้เราได้ดำรงอยู่ในเพศของนักบวชโดยสมบูรณ์แล้ว เมื่อมีความตั้งใจแน่วแน่ อยากเป็นอย่างท่าน เราก็จะต้องทำอย่างท่าน ท่านทำอย่างไร เราก็ต้องทำอย่างนั้น

ภายในพรรษานี้เรามีเวลาอย่างจำกัด ในฤดูกาลที่ดี อากาศยังไม่ทึบหนาว และเพิ่งผ่านพ้นฤดูร้อนมาหยกๆ ฝนฟ้าก็ตกลงมา ให้ความชุ่มฉ่ำเย็นกายเย็นใจ ให้กายและใจของ

เรานั้นบันเทิง ร่าเริง สดชื่น เหมาะสมที่จะศึกษาพระธรรมวินัย และประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

เพราะฉะนั้นภายในพรรชานี้ เมื่อเราตั้งใจจะอยู่จำพรรษากันที่นี่ โดยไม่ไปค้างคืนที่ไหน ก็ขอให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย และตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่

ไตรสิกขา การศึกษาที่แท้จริง

พระธรรมคำสอนนั้นท่านแบ่งเอาไว้เป็น ๓ ป. คือ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เรื่องของการศึกษาก็มีอยู่เพียง ๓ อย่าง คือ ไตรสิกขา ได้แก่ ศีลสิกขา จิตตสิกขา และปัญญาสิกขา

การศึกษาทั้ง ๓ อย่างนี้เป็นหน้าที่อันสำคัญของพระภิกษุสามเณรที่บวชเข้ามาในบวรพระพุทธศาสนาที่จะพึงศึกษาอย่างเต็มที่ เพราะเป็นการศึกษาที่แท้จริง

หลวงพ่อยืนยันว่าไตรสิกขานี้ เป็นสิ่งที่นักบวชควรศึกษาและต้องศึกษาให้ได้ เมื่อเราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ในเครื่องแบบนี้แล้ว สิ่งที่เราควรศึกษาก็มีเพียงเท่านั้น

เรียนเพื่อพ้นโลก

หลวงพ่อบุญเห็นนักบวชบางท่าน แทนที่จะศึกษาเรื่องไตรสิกขา กลับหันไปศึกษาวิชาในทางโลก หวังจะได้วุฒิเทียบเท่าปริญญาตรี โดยให้เหตุผลว่าเรียนเพื่อให้พ้นโลก เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ไม่รู้จะนำความรู้อะไรไปสอนญาติโยมได้ บอกว่าเรียนเพื่อให้พ้นโลก แต่เท่าที่สังเกต ในกาลต่อมาก็ไม่พ้นโลกสักที เพราะในที่สุดก็มักจะลาสิกขาออกไปอยู่กับโลก

วัตถุประสงค์ที่แท้จริงในการศึกษาของพระภิกษุสามเณรนั้น ไม่ใช่เรียนเพื่อให้พ้นโลก แต่เราเรียนเพื่อให้พ้นโลก ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่า “โลกุตระ” ได้อย่างไร

เราเรียนเพื่อวัตถุประสงค์อย่างนี้เท่านั้น เรียนเพื่อความพ้นโลก เพราะว่าโลกนี้เป็นทุกข์ โลกทั้ง ๓ ทั้งกามภพ รูปภพ และอรูปภพ ไม่มีอะไรที่น่าสนใจอย่างจริงจังที่จะติดข้องอยู่ มีเพียงที่เดียวที่เราควรจะไปและอยู่ ที่นั่นก็คือ **“พระนิพพาน”**

นี่คือวัตถุประสงค์ของการบวช ที่มีพระผู้มีพระภาคเจ้า และพระอริยสาวกทำเป็นแบบอย่างเอาไว้

หลวงพ่อบุญเชื่อว่าลูกหลวงพ่อบุญทุกๆ รูป ก็คงมีความตั้งใจเช่นเดียวกับพระผู้มีพระภาคเจ้าและพระอริยสาวกทั้งหลาย

เราได้ใช้สติปัญญาพิจารณาตนเอง และไตร่ตรอง คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จึงได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา

เพราะฉะนั้นเมื่อเราเป็นนักบวชแล้ว จงมาเรียนเพื่อความพ้นโลกเถิด อย่าไปหวังเรียนแค่ให้พ้นโลกเลย เพราะไม่เกิดประโยชน์อันใด

สิ่งที่ชาวโลกอยากรู้

หลวงพ่อบวชมา เผลอประเดี๋ยวเดียวปีนี้เข้าพรรษาที่ ๓๐ แล้ว หลวงพ่อทัตตะ* ท่านก็บวชมาเกือบ ๓๐ พรรษา พระเถรานุเถระที่นั่งข้างๆ หลวงพ่อ ก็ล้วนมีพรรษา มากทั้งสิ้น ได้เป็นครูบาอาจารย์สั่งสอน แบ่งปันความรู้ที่ได้ศึกษามาให้ แก่สาธุชนทั้งหลายซึ่งเป็นชาวโลก แต่ก็ไม่เคยถูกถามเกี่ยวกับเรื่องวิชาทางโลกเลย ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือศาสตร์อื่นใดก็ตาม สิ่งที่เขาถามกันนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่เขาไม่รู้ แล้วก็อยากจะรู้ เพื่อที่จะดำเนินชีวิตให้ถูกต้องและปลอดภัย

* พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทัตตชีโว) รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

เขาจะถามเรื่องบุญเรื่องบาป ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เพราะเขาอยากจะเป็นคนดี ตั้งแต่เป็นคนดีในระดับหนึ่ง ที่เรียกว่า กัลยาณชน จนกระทั่งอยากมีความดีที่ยิ่งๆ ขึ้นไป แต่เขาไม่รู้ว่าความดีนั้นคืออะไร และจะทำอย่างไรจึงจะได้ความดี เพราะการเป็นคนดีนั้น จะต้องมีความดี จึงจะเรียกว่าเป็นคนดี นี่คือการถามที่เขาอยากจะได้คำตอบกัน

เขาอยากจะรู้เรื่องของชีวิต เช่นว่า

ก่อนที่จะมีชีวิตในปัจจุบัน ชีวิตในอดีตมีไหม ?

หลักในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ทำอย่างไรจึงจะดี จึงจะประณีต จึงจะวิเศษ ?

ชีวิตหลังความตาย มีการดำรงอยู่ไหม ?

ทำอย่างไรจึงจะทำให้ชีวิตหลังจากละโลกไปแล้ว ประณีต มีความสุขยิ่งขึ้น ?

ชาวโลกเขาอยากจะรู้กันอย่างนี้ นี่คือการที่หลวงพ่อบอกยืนยัน และพระเถระที่นั่งอยู่รอบข้างหลวงพ่อก็ยืนยันอย่างนี้

เพราะฉะนั้นลูกทั้งหลายที่ได้ตั้งใจมาบวชอยู่ร่วมกัน ในวัดพระธรรมกาย จะเป็นพระเป็นเถรก็ดี ก็ควรมีความ

คิดเดียวกันว่า เราจะมาศึกษาพระธรรมวินัย ศึกษาไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ เพื่อให้พ้นโลก ให้คิดกันอย่างนี้นะลูกนะ

คิดใหญ่ไม่คิดเล็ก

เมื่อเราคิดอย่างนี้แล้วจะมีผลอย่างไร ก็จะเกิดผลอันยิ่งใหญ่ ทำให้เราอยากเป็นพระเป็นเณรที่สมบูรณ์ แล้วก็ศึกษาค้นคว้าวิธีการ ที่ทำให้ได้เป็นพระเป็นเณรที่สมบูรณ์

หลวงพ่อตตะท่านได้จัดทำหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อว่า “พระแท้” เพื่อให้ทราบว่ พระภิกษุ สามเณรที่แท้จริงเป็นอย่างไร ท่านก็คัดลอกมาจากพระไตรปิฎก ผสมกับประสบการณ์ของท่าน และสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน นำมารวบรวม และเรียบเรียงเป็นหมวดเป็นหมู่ เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา ให้พวกเราไปอ่านไปศึกษาและปฏิบัติตาม

เมื่อความรู้สึกชนิดนี้เกิดขึ้น คือ ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ ที่อยากจะเป็นพระเป็นเณรที่สมบูรณ์ ก็จะทำให้เกิดความขวนขวายที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

หลวงพ่อก็อธิว่ ใครก็ตามที่บวชเข้ามาครองผ้า กาสาวพัสตร์แล้ว มีความคิดอยากจะเป็นพระเป็นเณร

**ที่แท้จริง ถือว่าเป็นความคิดที่ยิ่งใหญ่ ใหญ่กว่าความคิด
ที่จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่ครองโลกเสียอีก**

เพราะความรู้ลึกซึ้งนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะทำให้เรา
ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัยอย่างเต็มที่ แล้วจะศึกษาด้วยใจรัก
มีฉันทะเกิดขึ้นเองเลย ไม่ใช่ศึกษาด้วยความจำใจหรือจำยอม
เราจะศึกษาพระธรรมวินัย และทำกิจของสงฆ์ด้วยความสุข
สนุกสนาน และมีความบันเทิงตลอดเวลาทีเดียว

เมื่อมีฉันทะแล้ว วิริยะ จิตตะ วิมังสา ก็จะตามมา
ธรรมเป็นคุณเครื่องแห่งความสำเร็จ ที่ทำให้เราเป็นพระเถระ
ที่สมบูรณ์ก็จะเกิดขึ้นตามมาเป็นลำดับทีเดียว

เมื่อเป็นอย่างนี้ ความปรารถนาของเราที่อยากจะ
เข้าถึงพระธรรมกายก็ดี อยากจะเป็นพระธรรมกายก็ดี หรือ
อยากศึกษาวิชาธรรมกายก็ดี ความปรารถนาก็จะอยู่ใน
กำมือ เราจะสมหวังได้ด้วยความรู้ลึกซึ้งอย่างนี้ คือความอยาก
เป็นพระเป็นเถระที่แท้จริง อยากจะเรียนเพื่อความพ้นโลก

การบวชที่ได้อันสงฆ์อันยิ่งใหญ่

การบวชของเรา ไม่ว่าเราจะบวชช่วงสั้นหรือบวชช่วง
ยาวก็ตาม หรือบางคนอาจจะลาพักชั่วคราวจากการทำงาน

จากการศึกษาเล่าเรียน ที่เราเรียกว่าบวชช่วงสั้นนั้น เราจะ
ต้องมีความคิดอยากจะเป็นพระเป็นเณรที่แท้จริง มีความ
ตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้งเหมือนกัน การบวชคราวนี้
จึงจะมีอานิสงส์มาก อย่าคิดว่าบวชเพียงแค่ให้ผ่านๆ ไปวัน
หนึ่งคืนหนึ่ง จนกระทั่งครบ ๓ เดือน แล้วจะได้อานิสงส์
ใหญ่ อย่าพึงคิดอย่างนั้น

บุญกุศลจะเกิดขึ้นต่อเมื่อ เราคิดอยากเป็นพระเป็น
เณรที่แท้จริง แล้วก็ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ทุ่มเทศวิต
จิตใจประพฤติข้อวัตรปฏิบัติตามแบบแผน ที่พระผู้มีพระ
ภาคเจ้าทรงวางเอาไว้ และได้มีพุทธานุญาตไว้ ซึ่งเป็นทั้งคำ
สั่งและคำสอนอย่างนี้

**บวชเข้ามาแล้วต้องมีความนึกคิด มีจิตสำนึกอย่าง
นี้ การบวชในครั้งนี้จะเกิดอานิสงส์อันยิ่งใหญ่**

ไม่ใช่เป็นนักบวชแล้ว แต่ยังมีการกระทำอย่างชาว
โลก คิดอย่างชาวโลก ทำแบบชาวโลก อย่างนั้นเขาเรียกว่า
เอาผ้าเหลืองมาห่อๆ เอาไว้ ยังไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียว
กับผ้ากาสาฬหพัศตร์

เพราะฉะนั้น จะบวชช่วงสั้น หรือบวชช่วงยาวไม่
สำคัญ แม้จะบวชเพียงวันเดียว ที่เขาเรียกว่า บวชหน้าไฟ

ในงานศพ บวชเพียงวันเดียวแต่อยากให้ผู้ตายได้อานิสงส์มาก พอเริ่มต้นบวช เราก็คต้องมีความตั้งใจที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

เพราะการประพฤติปฏิบัติธรรมมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ หากเราทำใจหยุดแค่ประเดี๋ยวเดียว ชั่วระยะช้าง กระตักหู งามแลปล้น ที่พบความสว่างภายใน อานิสงส์นั้นก็จะยิ่งใหญ่ไพศาล ยิ่งกว่าการสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร หลายหลังทีเดียว เพราะฉะนั้นแม้บวชเพียงวันเดียวก็ให้ความคิดอย่างนี้

ลูกๆ ที่ลามาบวช ๓ เดือน ควรจะตระหนักให้ยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก หรืออย่างน้อยก็คิดอย่างนั้น จึงจะได้อานิสงส์ใหญ่ติดตัวเราไป เมื่อลาสิกขาไปแล้ว จะได้มีความปีติภาคภูมิใจ และมีความสุขใจทุกครั้งที่นึกถึง

ยามใดได้ระลึกย้อนหลังว่า เราได้ลาครอบครัว ลาที่ทำงานมาบวชเป็นเวลา ๓ เดือน ตลอดพรรษาเราได้เป็นพระแท้ ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ปฏิบัติตามข้อวัตรปฏิบัติ ตามคำสั่งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเต็มที่

นึกถึงที่ไรก็นำมาซึ่งความชื่นใจ ปลื้มใจ แล้วก็ภาคภูมิใจทุกครั้ง เพราะเราไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า คนอย่าง

เราหรือจะทำอย่างนี้ได้ แต่เราก็ได้ทำไปแล้ว และทำได้ด้วยความชื่นบาน

**ตื่นจากจำวัดเห็นผ้าเหลืองห่มคลุมกาย วิญญาณ
ของความเป็นพระเป็นเณรก็สวมน้อยอยู่ในกายในใจของ
เราตลอดเวลา** ทั้งวันเราก็ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอน
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนกระทั่งเข้าจำวัด ภาพเหล่านี้
ก็พร่างพราวฉายมาให้เห็น เป็นภาพการสร้างบารมีอันงดงาม
นึกถึงที่ไรเราก็ปลื้มปิติ มีความชื่นบานรำไป

แม้ลาสิกขาไปแล้ว ก็ยังเห็นคุณค่า เห็นประโยชน์ของ
พระพุทธศาสนา ก็จะช่วยกันยกย่องสรรเสริญคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา
กันสืบต่อไป

การบวชด้วยความตั้งใจที่จะเป็นพระแท้มีอาณิสต์สงฆ์มาก
อย่างนี้ และไม่ใช่แค่นั้น ยังเป็นพลบปัจจัย ส่งผลไปถึงภพชาติ
ต่อไปในอนาคต ให้เราได้เกิดในบวรพระพุทธศาสนา ได้เดิน
ในเส้นทางพระนิพพานของพระอริยเจ้าต่อไปอีก

ส่วนผู้ที่ตั้งใจบวชอุทิศชีวิต เพื่อที่จะศึกษาวิชา-
ธรรมกาย เมื่อบวชเข้ามาแล้วก็ต้องตั้งใจทำให้เต็มที่เต็ม
กำลัง **สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกาย ก็**

พึงละเว้นสิ่งนั้น สิ่งใดเป็นเครื่องส่งเสริมต่อการศึกษา
วิชาธรรมกาย เราก็ทำสิ่งนั้นให้เพิ่มพูนทวียิ่งขึ้นไป

๙๐ วัน ช่วงเวลาแห่งเพชรพลอย

ภายในพรรษานี้ เรามีเวลาจำกัดแค่เพียง ๙๐ วันเท่านั้น ประเดี๋ยวเดียวก็ออกพรรษาแล้ว ให้ลูกทุกรูปใช้วันเวลาตลอด ๙๐ วันนี้ ให้เป็นช่วงเวลาแห่งเพชรพลอย คือ ให้มีคุณค่าสูงสุดสำหรับชีวิต ให้ตั้งใจประพฤติข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ที่สงฆ์กำหนดไว้ให้ดี รักษาศีลให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ทำสมาธิให้แจ่มแจ้ง เพราะสมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา จะเป็นจุดเชื่อมโยงของทุกสิ่ง

เพราะฉะนั้นพรรษานี้พึงตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองอย่างเต็มที่ ทำใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอันใดก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้างหรือเงื่อนไข ที่จะทำให้เราเกียจคร้านในการฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่ง

หยุดนิ่งนี้แหละจะทำให้เกิดปัญญา เกิดความสุขภายใน อันเป็นแหล่งประชุมแห่งคุณธรรม ความดีงามทั้งหลาย และอานุภาพทั้งปวง

ดูอย่างหลวงพ่อดาวตกน้ำ ภาชีเจริญ ครูบาอาจารย์
ของเราเป็นแบบอย่าง ท่านมีปิติ มีความสุขอยู่กับใจหยุด
ใจนิ่งตลอดเวลา และสรรเสริญคำว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”
ท่านสรรเสริญคำนี้ตลอดชีวิตของท่าน

แม้ใครมีภารกิจอันใดก็ตาม จะศึกษาเล่าเรียน จะ
ทำหน้าที่เป็นครูบาอาจารย์เขา หรือช่วยเหลือกิจการงานส่วน
รวมของพระศาสนาก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านั้นเป็นอุปสรรค
หรือข้ออ้าง ที่จะทำให้เราเกียจคร้านในการทำใจหยุดใจนิ่ง

กิจวัตรกิจกรรมต่างๆ ที่หลวงพ่อดำมอบหมายให้หมู่
คณะทำนั้น ล้วนเป็นบุญเป็นกุศลที่จะคอยเกื้อกูลสนับสนุน
ให้เราได้เข้าถึงวิชชาธรรมกายอย่างแท้จริงทั้งสิ้น เพราะ
ฉะนั้นอย่าหลีกเลี่ยงที่จะทำกิจวัตรกิจกรรมเหล่านั้นนะลูกนะ
ให้เราทำกิจวัตรกิจกรรมต่างๆ ควบคู่กันไปกับการประพฤติ
ปฏิบัติธรรม

อย่างเช่น เราเป็นนักเรียนต้องเรียนพระปริยัติธรรม
และหลวงพ่อดำตั้งเป้าให้สอบให้ได้ยกชั้น เราก็อุ่มห่อชีวิตจิตใจ
เพื่อการศึกษาพระปริยัติธรรมให้เต็มที่ ศึกษาพระบาลีให้เต็มที่
สอบยกชั้นให้ได้ควบคู่กับการปฏิบัติธรรม ให้ทำไปพร้อมๆ
กันอย่างนี้

ยกชั้นพระบาลี

พูดถึงการศึกษาพระบาลีนั้น เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากเราจะได้ความรู้ทางด้านอักษรศาสตร์แล้วยังได้ทราบถึงแนวทางที่จะดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งจะทำให้เราพ้นโลกได้ มีสิ่งที่ดึงดูดที่ซ่อนอยู่ในภาษาบาลี ที่เก็บรักษาคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้อีกมากมายก่ายกองทีเดียว

หลวงพ่อยังนึกเสียดายว่า หลวงพ่อไม่มีโอกาสได้ศึกษาภาษาบาลี พอบวชได้วันหนึ่ง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ต้องสร้างวัดเรื่อยมา ต้องสอนธรรมปฏิบัติอย่างเดียว ไม่มีเวลาได้ศึกษาพระบาลี เพราะฉะนั้นลูกรูปไหนเป็นผู้มีบุญที่ได้มีโอกาสศึกษาพระบาลี ก็ขอให้ศึกษาแทนหลวงพ่อด้วย ศึกษาให้เต็มที่ และสอบยกชั้นให้ได้

การสอบยกชั้นนี้เป็นเรื่องปกติของการศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ทางโลกหรือทางธรรมก็ตาม ทางโลก เมื่อเรียนไปแล้วก็ต้องสอบให้ได้ สอบไม่ได้ ก็ต้องซ้ำชั้น ต้องเสียเงิน เสียทอง เสียเวลา เสียอารมณ์ เสียกำลังใจ เสียอะไร อีกเยอะแยะ เพราะฉะนั้นทางโลกเขาก็ต้องสอบให้ได้

ทางธรรมก็เหมือนกัน เราเรียนบาลีกัน ปีหนึ่งมี ๒ วิชาบ้าง ๓ วิชาบ้าง อย่างมากก็ ๔ วิชา มีไม่กี่วิชาแค่นี้เอง

และเป็นวิชาที่น่าเรียนน่าศึกษา เพราะเกี่ยวข้องกับวิชาของเราเสียด้วย ก็ควรจะทุ่มเทจิตใจศึกษาให้เต็มที่ สอบให้ได้

ถ้าลูกๆ ที่เป็นนักเรียนมีความคิดอย่างนี้ หลวงพ่อว่าทุกคนจะสอบยกชั้นได้สำเร็จอย่างแน่นอน ให้เกิดเป็นความอัศจรรย์ของการศึกษาพระบาลี ซึ่งการสอบได้ยกชั้นจำนวนเป็นหลักร้อยอย่างนี้ยังไม่มีเคยมีมาก่อน ตั้งแต่สร้างชาติสร้างแผ่นดินมา ตั้งแต่มีพระพุทธศาสนาปักหลักในชาติของเรา เราก็จะได้สร้างความอัศจรรย์นี้ให้บังเกิดขึ้น และทำให้เกิดขึ้นทุกๆ ปี จนกลายเป็นเรื่องปกติทีเดียว

ถ้าเราทำได้ การสอบได้ยกชั้นนี้ก็จะมีส่วนต่อการคณะสงฆ์ทั่วทั้งสังฆมณฑล เขาจะหันมาตื่นตัวศึกษาพระบาลีกันอย่างเต็มที่ แทนที่จะไปศึกษาเอาวุฒิปริญญาเทียบกับทางโลก ก็จะมีหันมาศึกษาพระบาลีกันอย่างจริงจัง

เมื่อพระเถระสนใจศึกษาพระบาลี ก็จะมีความรู้แบ่งปันให้กับญาติโยมที่สนับสนุนเรา พระพุทธศาสนาจะได้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป

บริหารเวลาให้พอเหมาะพอดี

ส่วนในเรื่องกิจวัตรกิจกรรมต่างๆ ที่ได้จัดเอาไว้ก็

เป็นอุปสรรคสำหรับการศึกษา การปฏิบัติธรรมก็ดี หรือการทำงานส่วนรวม การปิดกวดเสนาสนะก็ดี สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ควรทำ ทำแล้วได้เหงื่อ ได้งาน ได้บุญ ได้ความสำราญใจ ทั้งบุญ ทั้งเหงื่อ ทั้งงาน ทั้งความสำราญใจ จะไปพร้อมๆ กัน

การออกกำลังกาย คือ การทำให้ร่างกายของเราสดชื่นกระปรี้กระเปร่า การไม่ออกกำลังกาย คือ การทำร้ายตัวเอง ทำให้เลือดลมในตัวของเราเดินได้ไม่สะดวก ร่างกายก็จะเจ็บไข้ได้ป่วย เพราะฉะนั้นกิจวัตรกิจกรรมที่จัดเอาไว้ให้ นั้นเป็นไปเพื่อสุขภาพกาย สุขภาพใจ และบุญกุศล ตลอดจนกระทั่งการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขของหมู่คณะ และเป็นประโยชน์ต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกายทั้งสิ้น

ส่วนผู้ที่ทำหน้าที่บริหารงานก็ดี หรือทำงานด้านโยธากิติ พึงรับทราบเอาไว้ว่า หน้าที่นั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งการสร้างบารมี แต่อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาขัดขวางหนทางแห่งการเข้าถึงวิชาธรรมกาย

แม้จะมีภารกิจมากมายเกี่ยวกับเรื่องการบริหารกิติ เกี่ยวกับเรื่องการบริหารกิติ หรืองานโยธากิติ ถ้าเราบริหารเวลาของเราเป็น หลวงพ่อเชื่อว่า เราจะมีเวลาสำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงวิชาธรรมกายอย่าง

แน่นอน เพราะญาติโยมทั้งหลายที่เขามีภารกิจอยู่ในทางโลก เขายังจัดสรรเวลาสำหรับนั่งธรรมะ จนกระทั่งเข้าถึงวิชาธรรมกายได้

หลวงพ่อบอกว่า เข้าถึงวิชาธรรมกาย ไม่ใช่เฉพาะเข้าถึงธรรมกายอย่างเดียวเท่านั้น

นี่เป็นตัวอย่างที่ดีที่เราควรจะศึกษาและนำมาปฏิบัติ บางอย่างเรากำลังใจในการทำมาดีจากญาติโยม บางอย่างเราก็จะต้องสร้างด้วยตัวของเราเอง **จริงๆ แล้วกำลังใจที่จะสร้างความดีนั้นมีอยู่แล้ว** ภายในกลางตัวของเรา เหลืออย่างเดียว คือ **ให้นำออกมาใช้เท่านั้น**

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อหวังว่าภายในพรรษานี้ ลูกทุกๆ รูป จะตั้งใจประพฤติธรรมกันอย่างเต็มที่ ให้สมกับที่ได้ตั้งใจวชเข้ามาในบวรพระพุทธศาสนา และได้อยู่จำพรรษา ร่วมกันที่วัดพระธรรมกายแห่งนี้ เพื่อให้เป็นแบบแผนแบบอย่างที่ดีต่อวงการคณะสงฆ์ต่อไปในอนาคต